

for sit Vedkommende kan modtage bægge Affattelser af § 5, og som følge deraf ganske henstiller til Tinget, hvilken af disse Veje man ønsker at gaa.

Styr: Efter denne sidste Udtalelse af den højtærede Justitsminister, at den højtærede Kultusminister er villig til at modtage, hvilken af de to Affattelser Tinget maatte foretrække, saa skal jeg tillade mig indstændig at bede det høje Ting om at vedtage den af Folketinget vedtagne Affattelse. Jeg skal ikke indlade mig paa nogen lang Motivering deraf, jeg skal kun udtale dette, at jeg tror at vide med fuld Sikkerhed, at det er noget, som vil blive paaskømt i overmaade vide Krefte, ikke blot af Folketjens geistlige, men ogsaa i overmaade vide Krefte af troende kristne, som med stor Betænkelighed ville se paa denne Lov, som vi have vedtaget, og som ville betragte det som en Tvang, der øves mod geistliges Samvittighed, hvis det nogen Sinde skulde paalægges dem at fungere ved Ligbrænding mod deres Vilje og Ønske. Stant jeg, som jeg før udtalte, ikke nærer nogen som helst Frygt over for den nuværende Kultusminister for, at han skulde gøre det, saa er der dog, hvis Loven vedtages med § 5 i den Skikkelse, hvori den nu foreligger, altid den Mulighed aaben, at naar vi saa en radikal Kultusminister, faar Geistligheden et saadant Paabud, og det vil blive betragtet som et Værn for Geistlighedens, for Præsternes Samvittighedsfrihed, hvis det udtrykkelig i Loven er bestemt, at det ikke kan paalægges nogen at gøre det. Den højtærede Justitsminister rettede forleden det Spørgsmaal til mig — det var imidlertid allerede saa sent i Forhandlingens Gang, at jeg ikke fik svaret derpaa — om jeg — jeg erindrer ikke saa nøje Ordene — satte stor Pris paa, at Geistligheden fik denne lille Garanti. Ja, jeg gør det, i denne Sag gør jeg det, fordi jeg er nødt til at sige, at jeg tror, at det vil være for mange Mennesker et alvorligt Samvittigheds-spørgsmaal. Der gives mange geistlige og med dem mange kristne Løgsfolk, der betragte denne Sag paa den Maade, som den gennem Aarhundreder har været betragtet i Kirken, at Ligbrændingen er en hedenst Skik, tilmed en hedenst Skik, der aldrig i selve Hedenstabet har været almindelig, thi deri har den ærede Justitsminister fuldstændig Ret, at den ikke har været almindelig. Det var i det gamle Hedenstak kun formuende og velhavende Mennesker, der kunde lade sig brænde. Men der gives Mennesker, der betragte den som en hedenst

Skik, som de overmaade nødig ville se indført i Kristenheden, og som derfor ogsaa godt kunne forstaa, at der er Præster, som ville sige: Vi kunne ikke lade os tvinge til at gaa ind paa en saadan hedenst Skik. Der kom fra en æret Taler (Det. Hansen) — jeg ser, at det ærede Medlem ikke er til Stede, og jeg vil derfor ikke polemisere imod ham — en Bemærkning, der gik i den Retning, at man behøvede vist ikke at frygte for, at Præsterne vilde nedlægge deres Embeder, hvis det blev indført, at Præsterne skulde fungere ved Ligbrændingen. Saadanne Ord skal man ikke sige; man har set her i vort Land, at Præster have kunnet nedlægge deres Embeder for meget smaa Tings Skyld, for Tings Skyld, som ingenlunde vare vigtigere end denne, og man har set i nyere Tid i andre Lande, at Præster have kunnet nedlægge deres Embeder i stort Antal, og at der er blevet stor Uro i Landet paa Grund af Ting, som have forekommet andre at være meget smaa. Der er en stærk religiøs Bevægelse i vort Land i denne Tid. Jeg, som dog tror at kende lidt til de religiøse Forhold her i Landet, tør ingenlunde paastaa, at det ikke kunde ske, at et saadant Spørgsmaal som dette, naar der maatte kom et eller andet lille Spørgsmaal til, som ogsaa satte Uro i Sindene, kunde fremkalde Bevægelser, som den konservative Del af vort Folk vilde beklage. Naar jeg bruger Ordet „konservativ“, vil jeg sige, at jeg ingenlunde dermed tænker paa vore politiske Partier, Højre og Venstre; jeg anerkender, at der findes konservative Folk i bægge Retninger, og jeg tror, at de konservative Folk her i vort Land nødig ville have Omvæltninger, de ville nødig have stærke Omvæltninger inden for det kirkelige, religiøse Omraade, og derfor vil jeg gerne tilraade, at vi her i Landstinget vedtage Lovens § 5 i den samme Skikkelse, hvori den er vedtaget i Folketinget.

Th. Nielsen: Ja, det forekommer mig, at den ærede 3dje Landstingsmand for 7de Kreds (Bjerre) var noget streng imod Forslagsstillerne af den Paragraf, her er Tale om. Han har nu faaet oplyst af Justitsministeren, at han jo paa en Maade kan takke sig selv for, at vi Forslagsstillere have taget os den Dristighed overhovedet at røre ved Ting, som han vel mener, at egentlig kun Geistligheden skulde have Ret til at tale med om. Jeg for mit Vedkommende har imidlertid gjort det af den simple Grund, at det forekom mig, at den ærede Taler lagde saa stærk Vægt paa, at Kirkens Stilling blev præjudiceret ved For-